

Tidskriften *Fjärde Internationalen* om kampen på Irland

Följande är två artiklar ur *Fjärde internationalen*, den första från i slutet av 1971, den andra början av 1972. Artiklarna handlar huvudsakligen om upproret i Nordirland som satte igång på allvar 1967 där väpnad kamp spelade en stor roll. Den väpnade kampen skulle pågå utan avbrott ända till 1994, då en första vapenvila utlystes, som höll knappt 2 år (till 1996). En ny vapenvila utlystes 1998, men en utbrytargrupp ur IRA gick inte med på detta. Det var först 2005 som även utbrytargruppen gick med på att avsluta den väpnade kampen.

Innehåll

Irland – nationell befrielsekamp, socialistisk revolution	1
Nathan Weinstock: Den irländska revolutionen.....	4

Irland – nationell befrielsekamp, socialistisk revolution

Ur *Fjärde internationalen* 5 (2/1971)

Kampen på Irland fortsätter. Heath hotar skicka fler trupper till Nordirland om inte ”terroristerna” upphör med sina aktioner. Interneringarna fortsätter. Soldater patrullerar längs gränsen till Eire för att hindra stöd från andra sidan gränsen. Denna vakthållning är inte tillräckligt effektiv, så nu spränger man vägar i luften, i hopp om att krossa det materiella stödet från republiken.

IRA — Terrorister eller en väpnad förtrupp

Interneringslagarna utfärdades den 10/8 detta år för att krossa IRA och för att förhindra att dess två grenar, Official och Provisional, kom närmare varandra. Hela våren har upprepade försök gjorts, att på olika punkter ena dessa två. I augusti hade åter försök gjorts och t.o.m. den brittiska borgarpressen anger detta som en av huvudorsakerna till interneringslagarna. Tidigare interneringar har tillfälligtvis fyllt sin uppgift att stoppa IRA men denna gång eskalerades aktiviteten enormt. Idag är IRA de nordirländska katolikerna och de nordirländska katolikerna är IRA. Medvetet görs här ingen distinktion mellan *Official IRA* eller *Provisional IRA*. Båda IRA kämpar mot den brittiska imperialismen och på geografiskt olika platser. Official huvudsakligen i Derry och Provisional i Belfast.

IRA splittrades i början av 60-talet. Under hela 50-talet hade IRA inte lyckats skapa en massbas bland befolkningen och för att analysera var organisationen hade gått fel öppnade man diskussioner om strategin. Två linjer uppstod, dels den som ansåg den militära kampen mot den brittiska imperialismen vara den för närvarande viktigaste (Provisional) dels den som ansåg att den politiska sidan måste betonas (Officials). Visst ingår det småborgerliga element i Provisional men även dessa för en konkret kamp. Dessutom drar Provisional till sig, p.g.a sin militans, ett stort antal unga människor, som genom sin radikalism inser att en intensiv militär kamp måste föras och de kritiserar Officials för att vara passiva. Att som *Gnistan*¹ gå ut och fördöma Provisionals och karaktärisera dem som våldsromantiker är verkligen otroligt. Anklagelser riktas för att man inte enar protestanter och katoliker och för att man slår mot fol-

¹ Med *Gnistan* syftas här på det maoistiska KFml:s veckotidning – *Red*

ket och inte mot den brittiska imperialismen. Men, det är inte *Gnistan* själv som fördömer, utan det får Official göra och slutar vackert med att Provisional är ute efter hämnd. *Gnistan* underlåter helt att sätta in dagens Irland i ett historiskt sammanhang. Visserligen har den en artikel om Irlands historia men den drar inga slutsatser från denna. Vad har *Gnistan* för revolutionär strategi för Irland? Kamraterna där skulle säkert välkomna en strategi för att höja den protestantiska arbetarklassens medvetande, men de kommer inte att underordna kampen de protestantiska arbetarnas idag lägre medvetandenivå. Denna strategi skulle innebära att kampen trappades ned och en given utgång skulle bli en ny seger för den brittiska imperialismen. Det är alla kommunisters självklara plikt, där såväl som här, att stödja den nationella befrielsekampen och att samtidigt kämpa för en socialistisk revolution. Irland är ett klart exempel på en kolonial situation där det inte finns en nationell bourgeoisie, som kan leda kampen.

Den splittrade arbetarklassen

Den protestantiska arbetarklassen är sedan mitten av 1600-talet hårt uppknuten till den protestantiska bourgeoisien och därmed också till den brittiska imperialismen. Orangeorden, som är protestanternas speciella front, bildades kring år 1790. Vid denna tidpunkt var de flesta i Orangeorden fattigbönder. Dessa satte igång häftiga kampanjer mot katoliker, fördrev dem från sina hem och övertog deras jordar. Dessa aktioner syftade till att framtvinga lägre hyror. Regeringen intog en mycket ambivalent inställning till rörelsen. Dels gick den regeringens ärenden men den kunde också komma att hota denna. Några direkta åtgärder vidtogs inte utan istället slöt sig lågadeln till rörelsen och kanaliserade missnöjet till att i sig bli ett missnöje mot katolikerna. Orangeorden har så ända fram till idag använts för att framhäva skillnaderna mellan protestanter och katoliker. Hetskampanjer har genast påbörjats mot katolikerna varje gång fattiga från båda religionerna varit i färd med att gå samman. Genast har ”orangekortet” spelats där bl.a. parollen ”Home rule is Rome rule” använts för att skrämja protestanterna och få dem att tro att deras religion, kultur och sociala ställning stod på spel. (dvs blev Irland självständigt, skulle det innebära att ön kommer att styras från Rom av påven, jfr farhågorna när J. F. Kennedy var presidentkandidat.)

Protestanterna, även de fattiga, anser sig ha ett speciellt samband med England, i deras egenkap av ättlingar till nybyggarna och anser det vara i deras intresse att hålla en nära kontakt med den större ön. Problemet Nordirland är ett kolonialt problem och distinktionen mellan, vad man verkligen uppfattar som raser, koloniserare och urinvånare uttrycks i religionen. Denna distinktion är nödvändig att upprätthålla för att kunna upprätthålla kolonin som en koloni. Det fanns en tid när denna distinktion skulle ha kunnat försvinna och nybyggarättlingarna och urinvånarna kunnat förena sig med varandra. Av historiska anledningar svängde denna tendens för så gott som tvåhundra år sedan och ända sedan dess har det legat i någons intresse att hålla Ulster delat. Irland är exempel på en koloni där den nationellt demokratiska revolutionen avbrutits innan den fullbordats. Eire har tillkämpat sig en nominell, dock ej ekonomisk, frihet men har inte genomfört någon borgerligt demokratisk revolution. Eire har ingen självständig ekonomi, den tunga industrin saknas helt, naturtillgångar saknas och jorden är uppdelad på små enheter. Industrin ägs till 80% av utländska intressenter, 40 % av brittiska, 20 % av tyska, 16 % av nordamerikanska och 4 % av övriga. Republiken är, för att få avsättning för sin huvudprodukt, jordbruksvaror, totalt beroende av Storbritannien och när Storbritannien går in i EEC måste republiken följa med.

Det är lätt att se att Eire inte kan spela någon progressiv roll för kampen i norr förrän man också tar upp kampen mot imperialismen och dess representanter, som smilfinken Lynch och

den del av bourgeoisien som är knuten till det utländska kapitalet. Dessa kommer naturligtvis inte att gå emot sina egna intressen och bekämpa den brittiska imperialismen.

I Ulster råder en kolonial situation för den katolska minoriteten, som inte har de demokratiska rättigheter protestanterna har. Regimen försöker ständigt hålla andelen katoliker till 35 % av den totala befolkningen ty denna procentsats har visat sig lättast att kontrollera. Valdistrikten är så uppdragna, att katolikerna har föga chans att få majoritet i något val, framförallt i kommunalval. Visserligen har det hänt i valdistrikt där nativiteten ökat starkt men då har man snarast sökt ändra valkretsen. Rösträtten till Ulsters underhus fungerar inte med en man en röst utan medger att en man kan ha flera röster. Till sin ordinarie röst kan man lägga en affärsröst om man driver en rörelse, inom valkretsen, som har en profit av 10 per år. Queen's University i Belfast har fyra platser. Särskilt i de lokala valen, vilka berör frågor av betydelse för var och ens dagliga liv, som skolor, bostäder och socialhjälp, manipuleras valgränserna. Protestanterna har konstant varit rädda för att hamna i minoritet och därför på alla sätt diskriminerat katolikerna vad gäller bostäder, tillgång till utbildning och arbetstillfällen, speciellt hos privatägda företag. I sin rädsla att hamna i minoritet och utsättas för denna diskriminering anser de sig tvingade att själva utsätta minoriteten för denna behandling.

Vid ett par tillfällen under 1900-talets två första årtionden, gick katoliker och protestanter samman i gemensamma aktioner. År 1907 organiserades en stor strejk av National Union of Dockers (Varvsarbetarnas nationella fackförbund), som utlöste ett flertal sympatistrejker och även polisen, som sändes ut för att kontrollera strejken, slöt sig till varvsarbetarna. Strejkerna, förutom polisstrejken, blev en seger för arbetarna. Men, den fackföreningsanställda organisationen fick sparken av sin fackförening och allt eftersom rann segern ut i sanden. Något år senare togs frågan om home rule upp igen, strejkbrytarna från 1907 organiserade sig i Ulster Volunteer Force för att försvara Ulster mot home med väpnat uppror om så var nödvändigt. Åter kunde man med skräckvisioner, om ett katolskt styre på ön, splittra arbetarklassen. Varven blev ett av de mest sekteristiska områdena.

Kring slutet av första världskriget förekom många strejker i Ulster, bl.a. mot de usla levnadsförhållandena, men den stora frågan var arbetsveckans längd, något som var en tvistefråga i hela kungariket. I januari år 1919 inleddes en tre veckor lång strejk med stöd från Clydeside i Skottland, från det brittiska LO som erbjöd sig att utvidga strejken och också gjorde det. Protestanter och katoliker strejkade tillsammans och arbetade i samma strejkkommitté. Strejken ledde dock inte till seger. Strejkledningen hade valts långt före strejken började och några verkliga radikaler var inte representerade i den. Kommittén har begränsat sig till att klargöra vilka de lägsta krav var man kunde gå med på och något klart program utarbetades aldrig. Strejkledningen ignorerade ett erbjudande om nationell strejk utlyst av det irländska LO (ITUC) och tystade ned kraven på att strejken skulle spridas och dessutom sade man nej till en järnvägsstrejk. Orangeorden gick ut mot strejken, brittiska regeringen slog hårt mot de strejkande och ledarna vid varven i Clydeside arresterades och sedan ledarna i Belfast röstade ned ett provisoriskt och otillräckligt förslag, skickades trupper in mot de strejkande. Arbetsdagen förkortades dock. Strejkerna fortsatte över hela provinsen och unionisternas grepp om de protestantiska arbetarna hade fått en kraftig smäll. Irland hade dock inget revolutionärt parti, som kunde samordna kampen i de olika delarna av ön och dra nytta av de sovjeter som bildats. Så småningom fick dock reaktionen åter grepp om läget och lyckades få de protestantiska arbetarna att jämställa bolsjevism med katolskt styre. När frågan om home rule åter blev aktuell och detta genomfördes, splittrades arbetarklassen så djupt att den sedan dess inte sett några gemensamma intressen.

Den revolutionära rörelsen i Storbritannien har en ansvarsfull uppgift att arbeta med. Den måste föra in sambanden mellan hela Irland och Storbritannien i den brittiska arbetarklassens medvetande. Arbetslösheten är hög i hela landet och högst är den i Skottland, där den genomsnittliga siffran är 6,8 %, men t. ex. kring Glasgow är den uppe i 10 %. Arbetslösheten minskar inte och i Clydeside hotas i första hand ca. 8 500 arbetare med arbetslöshet. 30 000 personer per år väljer att utvandra från Skottland och de länder som erbjuds istället för Skottland är t. ex. Sydafrika och Australien. Det andra alternativet för de yngre männen är att enrulleras i armén och Glasgow lockar rekryteringskontoret med höga löner och trevliga parties. Detta gäller dem som förflyttas utomlands. Idag flyttas ingen utomlands. Brittiska armén har skurit ned sina åtaganden utomlands till ett absolut (enligt deras åsikt och intressen) minimum. Alla nyvärvade är förutbestämda att skickas till Irland för att bekämpa arbetarklassen.

STOPPA INTERNERINGARNA
FRIGE ALLA POLITISKA FÅNGAR
UPPHÄV INTERNERINGSLAGARNA
SJÄLVBESTÄMMANDERÄTT FÖR IRLAND
SOLIDARITET MED IRA I DESS
KAMP MOT DEN BRITTISKA IMPERIALISMEN

Nathan Weinstock: Den irländska revolutionen

Ur Fjärde Internationalen nr 6 (1/1972)

Pågår det ett religionskrig på Irland? Varför är den irländska arbetarklassen så djupt splittrad? Varför finns det två IRA, och på vad sätt skiljer de sig? N.Weinstock tecknar i denna artikel en bakgrund till situationen för att besvara dessa och andra frågor.

1. Den röda fanan över Limerik

Ingenting glöms bort av historiens gång. Irlands kamp för självständighet mot den brittiska imperialismen – den äldsta koloniala revolutionen, som också var den som fick Marx att inse den koloniala frågans betydelse – dyker upp idag, när det brittiska imperiet nästan fullbordat sin nedgång och för de flesta unga framstår som ett minne från det förgångna. Den store irländske revolutionären Connolly hoppades att gnistan som tänts i hans land skulle spridas till hela Europa och leda till kontinentens frigörelse från kapitalismen. Lenin såg i den irländska revolten 1916 början till den europeiska kapitalismens sammanbrott. Över ett halvt århundrade senare har den irländska frågan inte förlorat något av sina explosiva möjligheter och från denna revolutionära härd blåser Revolutionens varma vind över Europa.

Ett kolonialt problem

Irlands kolonisering går tillbaka till 1500-talet. Vid denna tid installerade den brittiska regeringen engelska och skotska protestantiska feodalherrar på irländsk mark, och irländarna blev hädanefter arrendatorer och lantarbetare. Landet härjades av massakrer under Cromwell, när man flyttade dit anglo-saxiska protestantiska nybyggare i massor. Denna politik lyckades fullständigt i Ulster i norr. I söder förhindrade den irländska reaktionen en total kolonisering. Men den härskande klassen – jordägarna – utgjordes i alla fall av engelska protestanter (eller angliserade irländare), som stod i motsatsställning till de gaelisk-talande katolska massorna. 1703 ägde irländska katoliker t.ex. bara 14% av landets jord. Religionen blev en symbol för det koloniala förhållandet: katolicismen var de förtrycktas religion och protestantismen var

nybyggarnas. Parallellt med detta förhindrade den av kolonialregimen påtvingade ekonomiska stagnationen framväxandet av en något så när stark inhemsk bourgeoisie. Den koloniala regimen katastrofala konsekvenser för Irland visade sig under den stora hungersnöden 1845, som ledde till 1.500.000 människors död eller emigration.

Vändpunkten 1916

Den irländska nationella rörelsen nådde sin första höjdpunkt under det väpnade upproret 1798. Under det följande århundradet isolerade rörelsen sig i en klassisk politisk kamp, riktad främst mot unionsakten av 1801, vilken införlivade Irland med Storbritannien.

Men den avgörande faktorn för den irländska nationalismens utveckling blev arbetarrörelsens uppkomst. På slutet av 1800-talet organiserade James Connolly – en av de mest framstående marxistiska ledare som Andra Internationalen frambringade – arbetarklassen i ett republikanskt socialistiskt parti. Från sin vistelse i USA medförde han begreppet ”industriell syndikalism”. Han omsatte teorin i praktiken genom att börja organisera de okvalificerade arbetarna i fackföreningar. Det Irländska Socialistpartiet, som leddes av honom, blev strax före första världskriget en attraktionspol för vänsternationalisterna.

I oktober 1913 började han bygga upp Irish Citizen Army, en arbetarmilis ämnad att skydda de organiserade arbetarna mot fysiska angrepp från kapitalisternas hejdukar. Denna självförsvarskår hade 1914 tusen medlemmar. På sin kant bildade nationalisterna volontäravdelningar som ett svar på Ulsters protestantiska kolonialmilis. Bourgeoisin hade faktiskt sedan 1886 lyckats kanalisera Ulsters protestantiska massors missnöje mot katolikerna och nationalisterna genom att utnyttja nationalisternas katolska sekterism (och vilken katolicism: total underordning under Rom) och frånvaron av arbetarnas och böndernas krav i deras program. Från 1893 organiserades protestanterna i Ulster militärt för att överdriva den nationalistiska aktivitetens religiösa och sekteristiska karaktär. Detta är ursprunget till den irländska arbetarklassens splittring och till religionens användning som avledningsmedel.

Påskan 1916 satte Connollys arbetarmilis och Volontärernas radikala minoritet – ”Sinn Fein” – igång upproret. Resningen skulle utvidgas till hela landet, men i sista ögonblicket motsatte sig Sinn Feins högerflygel en allmän mobilisering av militanterna. Revolten i Dublin blev härigenom ett verk av drygt tusen milismedlemmar (varav 220 medlemmar av arbetarbrigaderna) och dess stöd ute på landsbygden inskränktes till några isolerade resningar utan samordning. Revolten krossades efter en vecka och dess ledare avrättades, bland dem Connolly som sårats allvarligt. Trots nederlaget var detta den irländska revolutionens början.

Från anti-kolonialism till sovjeter

”Sinn Fein” utvecklas, men utan klart och sammanhängande politiskt och socialt program. Endast Connolly tänkte på den framtida irländska ”Republikens” klassinnehåll (liksom socialisten Larkin, men han befann sig för tillfället i USA). Vid slutet av kriget organiserade de irländska Volontärerna razzior mot polisen för att komma över vapen. De rekryterade sina anhängare bland småbönder, lantarbetare och arbetslösa. Deras arma är demokratisk men har inte något preciserat program, vilket uttrycker deras förvirrade sociala målsättning. I valet 1918 segrar Sinn Fein, trots att dess kandidater är fängslade. De valda utropar sig till parlament (Dail) och Volontärerna blir Irländska Republikanska Armén (IRA). En revolutionär makt upprättas i landet, vid sidan av kolonialadministrationen.

Republiken avslöjar emellertid genast sitt klassinnehåll. Man använder sig av IRA för att förhindra de jordlösa bönderna och småodlarna från att ockupera och fördela de stora jordegendomarna.

På grund av bristen på socialt program får Sinn Fein och Republiken inga sympatier bland Ulsters fattiga protestanter. Från juli 1920 till juli 1921 dränker briter landet i eld och blod för att krossa Republiken. Förgäves.

Irländska och brittiska ledare önskade ett slut på fientligheterna, eftersom de radikaliserade massorna på ett farligt sätt. Knappt hade vapenvilan slutits, förrän strejkerna mångdubblades. Trots frånvaron av kommunistisk eller socialistisk ledning ockuperar Limeriks arbetare fabrikerna i maj 1921 och sätter själva i gång produktionen i den röda fanans tecken. I september organiseras en sovjet i Corks hamn. Därefter kommer turen till herdarna i Clane-kommittén, som ockuperar sina härskares jord. Men i stället för att dela upp den, organiserar de sovjeter för gemensamt bruk av jordegendomarna. Den nationella kampen frigjorde oanade revolutionära krafter.

Delning och förräderi

Det är i detta revolutionära sammanhang som den republikanska rörelsens borgerliga och agrara flygel 1920 undertecknar fördraget som upprättar den Irländska Fristaten. Enligt detta fördrag förblir Irland anslutet till Storbritannien såsom ”dominion”, och landets ekonomiska beroende kvarstår.

Den norra delen, med protestantisk majoritet, skiljs från det neo-koloniala Irland och fortsätter att vara underkastat Londons direkta herradöme, med de fanatiska protestanternas stöd.

Det återstår att påtvinga IRA:s militanter denna bedrägliga kompromiss, och förklara för dessa militanter att deras offer inte kommer att leda till ett enat och självständigt Irland. Efter en förvirrad period, då den nya borgerliga statens auktoritet allvarligt ifrågasattes av de Väpnade Republikanerna, beslutar högern att genomdriva fördraget med våld genom ett inbördeskrig. En fruktansvärd repression mot IRA börjar, och striderna varar till 1923. Under denna period lider arbetarrörelsen av bristen på en militant ledning, som är fast besluten att kämpa för en Arbetarrepublik. De radikala republikanerna tvingas trotsa massornas demoralisering och utmattnings, de olyckliga konsekvenserna av IRA:s negativa inställning till bönderna och deras oförmåga att föra fram socialistiska krav.

2. Den kyrkliga reaktionen

Den blodiga kontrarevolutionen

En resolution som antogs av Kommunistiska Internationalens IV:e kongress 1923 visar hur den republikanska högern genomförde sina kontrarevolutionära behov.

”Kommunistiska Internationalens IV:e kongress protesterar energiskt mot avrättningarna av fem nationalistiska revolutionärer, som ägde rum den 17de och 25 november på Irländska Fristatens order. Den riktar världsproletariatets uppmärksamhet på detta bestialiska dåd som kröner den vilda terror som härjar i Irland. Över sextusen människor som modigt bekämpade den brittiska imperialismen har redan fängslats: många kvinnor har tvingats hungerstrejka i fängelse och redan har 1.800 åtal väckts under fem månaders kamp mot terrorn. Denna kamps grymhet är värre än ”Black and Tam” (brittiska koloniala legoknektar), de italienska fascisterna eller de amerikanska ”Trust Thugs” (kapitalistiska miliser). Fristaten – som utan att tveka använt artilleri och ammunition de fått av engelsmännen, gevär, bomber och till och med flygplan med kulsprutor mot både folkmassor och revolutionärer – kröner alla sina förbrytelser med den brutala avrättningen av fem män, enbart därför att de hade vapen i sin ägo”

Den ”Irländska Fristatens” frihet består i friheten att exploateras av den brittiska imperialismen.

I Ulster befästes den engelska dominansen genom ett fullt utnyttjande av den religiösa fanatismen, som den dominerande klassen omsorgsfullt underblåser. Koloniseringen avfolkade Irland genom svält, umbäranden och kolonial överexploatering. Den drev miljoner jordbrukare i ruin och landsflykt, förvandlade dem kollektivt till en nedklassad nation, dömd till arbetslöshet och tiggeri, utan andra framtidsutsikter än att tjäna som billig arbetskraft för den engelska och amerikanska kapitalismen. Den har – med undantag av några tiotusental lantbor – utrotat det nationella språket. Under dessa förhållanden blev religionen det sista bålverket för de koloniserades nationella identitet. Detta betyder att ”religionskriget” som utkämpades mellan protestanter och katoliker – eller snarare av protestanterna mot katolikerna – inte var något annat än det *deformerade ideologiska uttrycket för det irländska folkets permanenta nationella och sociala förtryck*. Fram till 1800-talet omvändes för övrigt de ledande irländska skikten massvis, vilket klart visar protestantismens funktion som kolonial ideologi på Irland

Kolonial segregation i Ulster

Men liksom den sionistiska koloniala strukturen inte kunde hindra den palestinska rörelsens pånyttfödelse inom Israels gränser och liksom överexploateringen av afro-amerikanerna i USA ledde till de svartas revolt, kunde inte bildandet av det med Storbritannien konstitutionellt införlivade Ulster kväva den irländska nationaliströrelsen inom själva den nordirländska garnisonsstaten. Den katolska minoritetens demografiska tillväxt skakar rent numeriskt den koloniala statens grundvalar: 34 % av Ulsters totala befolkning är katoliker, men på grund av de fattiga katolska skiktens höga nativitet är endast 30 % av barnen under tio år protestanter.

För att behärska den överexploaterade katolska befolkningen, för vilka religionen är en nationalistisk symbol, har man i Ulster upprättat ett valsysteem som på ett fullkomligt kränkande sätt gynnar protestanterna. I Derry har t.ex. 30.000 katoliker bara två tredjedelar av de 22.000 protestanternas valrepresentation. Det speciella valfusket i Ulster har till och med fått ett eget namn: ”gerrymandering”. Detta resultat erhålls genom olika förfaringsätt, bland annat genom begränsning av rösträtten till besuttna. Därtill kommer den systematiska diskrimineringen i administrationen och i anställningar, som kompletterar katolikernas socio-ekonomiska och kulturella handikapp. De utgör arbetarklassens mest förtryckta skikt. Massarbetslösheten – 20% i Derry – fattigdomen och de upprörande levnadsförhållandena drabbar till största delen de systematiskt missgynnade katolikerna. En protestantisk milis, ”B-Specials”, gör bilden fullständig. Och detta är i Västeuropa, i en ”parlamentarisk demokrati”. Redan 1870 jämförde Marx de irländska katolska arbetarnas villkor med negrernas i Sydstaterna, och fördömde den koloniala alienation de engelska arbetarna utsattes för som kolonialismens fogliga instrument. Denna koloniala diskriminering har haft och fortsätter att ha verkningar i själva England, där de irländska arbetarna tjänstgör som invandrad arbetskraft utsatt för samma koloniala och rasistiska fördomar.

Man kan föreställa sig vilken betydelse den styrande brittiska klassen tillmäter bevarandet av dessa sekelgamla chauvinistiska fördomar, som så tragiskt (men onekligen mycket lägligt!) splittrar arbetarna. I en slående formulering av den irländska koloniseringens skadliga roll för det engelska proletariats klassmedvetande utropade Marx: ”Det är i Irland hävstången måste anbringas”. Den irländska frågan överskrider alltså öns rammar. Frigörelsen av den engelska arbetarklassens revolutionära potential är delvis beroende av denna frågas lösning.

Dominans genom den irländska bourgeoisie

Arbetarledaren Connolly, som bättre än någon annan efter Marx, förstod den irländska nationella frågans latent klassinnehåll, varnade republikanerna för att göra en fetisch av den

formella självständigheten. ”Om ni driver ut den brittiska armén i morgon och hissar den gröna fanan (den irländska) över Dublins slott – skrev han – så har alla era ansträngningar varit förgäves om ni inte börjar organisera den Socialistiska Republiken. England kommer att behålla sin dominans genom sina jordägare, sina finanskapitalister och genom hela systemet av kommersiella och personliga institutioner som upprättats i detta land och bevattnats av våra mödrars tårar och våra martyrs blod.”

Det självständiga Irland har idag mer än tre miljoner invånare. I detta land av övervägande agrar karaktär fortfarande, upprätthålles statsmakten genom ett förbund mellan den administrativa byråkratin (ärvd från britterna) och storbourgeoisien, som i sitt släptåg har de stora jordägarna, småbourgeoisien och kyrkan. Statsmaktens två armar tjänar framför allt som förbindelselänkar med den anglo-amerikanska kapitalismen i storbourgeoisien fall, och med den gemensamma marknadens kapital i de högre tjänstemännens fall. Det kommersiella utbytet med Storbritannien ger ekonomin dess puls. Samtidigt tvingar den lokala bourgeoisien svaghet staten att göra investeringar direkt i ekonomin för att uppväga bristen på utländska investeringar, vilka systematiskt uppmuntrats sedan 1957. Ett hänsynslöst prästväld

Trots detta är socialbudgeten proportionellt den lägsta i Europa med undantag av Portugal. Detta leder oss till att undersöka den roll som spelas av katolska kyrkan, som i konstitutionen 1937 fick en ”speciell ställning”. Det irländska prästerskapet har på ett glänsande sätt tjänat bourgeoisiens intressen genom att hejda alla ansatser till social och kulturell frigörelse, genom att spela rollen som den ärkereaktionära konservatismens bålverk, genom att med våld motsätta sig minsta försök att frigöra regimen från britternas indirekta dominans. Vi behöver bara komma ihåg att kyrkan gör uppror mot fotbollsmatcher med det ”ateistiska” Jugoslavien, att den utövar en fruktansvärd kulturell censur och att den är en våldsamt motståndare till sociallagstiftning och fri hälsovård för mödrar och spädbarn. Den av kyrkan inspirerade lagstiftningen lät så sent som 1967 döma affärsmän som sålt preventivmedel till fängelsestraff ! Trots att den irländska skoltiden är den kortaste i Europa, tar religionsundervisningen den största delen (kurserna i religion överskrider med 50% den längd de har i Spanien!). Med tanke på denna kvävande atmosfär förstår man att alla betydande irländska författare tvingats lämna sitt hemland för att kunna andas fritt – Joyce, O’Casey, Becket etc.

Lägg därtill de upprepade sympatier hierarkin uttryckte under 30-talet och under andra världskriget för en fascistisk populism och dess upprepade fördömanden av IRA. Kyrkan är helt tydligt ett bålverk för regimen – och om man ser till den fränstötande roll den spelar för varje utomstående betraktare – ett objektivet stöd för den protestantiska fanatismen, som den spelar i händerna genom sin sekteristiska chauvinism och upplysningsfientlighet.

3. Revolutionen på marsch

IRA:s långa marsch

De radikala republikanerna i IRA (Irländska Republikanska Armén) som bekämpats av den bastardrepublik som vände sig mot dem efter Fördraget, utsattes 1923 för en fruktansvärd repression. Denna militära organisations fortsatta existens hotade den borgerliga ordningen. Därför försökte De Valera under 30-talet att ersätta våldet han tidigare använde med vackra löften. Han försökte locka över dess militanter till den väpnade polisen och den officiella milisen och beviljade pensioner åt veteraner från inbördeskriget för att tömma IRA på dess livskraft. Men även om IRA försvagades av splittringar och avhopp överlevde organisationen. Den irländska staten tvekade därför inte att använda dödsstraffet mot dess militanter, särskilt 1944, sedan man hade försökt att likvidera organisationen genom undantagslagstiftning 1939.

Den irländska bourgeoisien kunde inte känna sig säker på sin makt så länge en underjordisk militär styrka frammanade minnet av inbördeskriget.

De republikaner som gjort uppror mot fördraget från 1920 hade besegrats 1922. Under denna kampanj använde IRA en djärv taktik, grundad på effektiva bakhåll och bombattentat, som de omsorgsfullt hade förbättrat. Den till sådana aktioner begränsade gerillan manade till hjältemod men förblev nödvändigtvis inskränkt i omfattning. Även om IRA utgjorde den militära grenen av en politisk rörelse med ganska tydliga socialistiska tendenser – Sinn Fein – karaktäriserades den framför allt av frånvaron av ett politiskt program eller en politisk strategi. Dess ideologi kan sammanfattas som användandet av våld för att befria Irland. Under åren 1938 till 1942, och 1956 till 1962, försökte rörelsen två gånger starta en befrielsekampanj i Nordirland. Men mod, djärvhet och uppfinningsrikedom kunde inte förhindra misslyckandet. IRA var isolerat från massorna. Repressionen i söder motsvarades av interneringarna av misstänkta i Ulster. Kommandoaktionerna över gränsen väckte endast passiv sympati.

1962 var den sista kampanjens misslyckande uppenbart. Organisationens medlemmar hängav sig åt djuplodande självkritik för att finna orsakerna till sitt nederlag och framför allt orsakerna till sin isolering.

Det nya revolutionära uppsvinget

I detta kapitalisternas paradys, som den irländska republiken fortfarande är, varslar strejkernas och klasskampens våldsamt om framtidens omvälvningar. Men det var i Ulster revolutionens jäsning gav sig till känna år 1968. Medborgarrättsrörelsens framgång, de veritabla pogromer som ”B-specials” genomförde liksom den koloniala repression Ulsterpolisen hängav sig åt, störde polisstatens ömtåliga jämvikt. De katolska massornas medvetenhet som stimulerats av de senaste årens internationella revolutionära kamp, tog sig inför den blinda repressionen uttryck i barrikader, resta i Belfast och Derry kring kvarter som befriats från polisens närvaro.

Den av katolikerna upprättade dubbelmakten i kvarteren, deras envisa motstånd mot repressionen krävde en ”normalisering” för att göra det möjligt för den brittiska imperialismen att krossa den upproriska minoriteten med tyst hjälp från söderns irländska bourgeoisie, vilken även den hotades av den revolutionära smittan. Wilsonregeringen lyckades med sina reformlöften uppnå ett andrum mellan augusti 1969 och juli 1970 genom att utnyttja barrikadkämparnas handfallenhet inför en konfrontation med statsmakten i Ulster. Tack vare denna frist kunde Storbritannien genomföra den militära ockupationen av Ulster, under förevändning att ”skydda” katolikerna. Den brittiska imperialismen har en lång tradition av förtryck och splittringsförsök i Indien, Palestina, Cypern och på andra ställen dit den sträckt sitt välvilliga ”beskydd” av folk den förtryckt.

De två IRA

Innan den katolska minoriteten erövrade gatan hade dess politisering stimulerats av olika politiska rörelser (People's Democracy, Medborgarrättsrörelsen), som tycktes bli tagna på sängen av den revolutionära utvecklingen. För att inte tala om deras socialdemokratiska ledningar, som visade sig fullständigt oförmögna att ingripa i massrörelsen.

Den brittiska militärockupationen av Ulster förde åter fram IRA i första ledet, eftersom detta var den enda rörelse som var ideologiskt beredd på en militär konfrontation med den brittiska imperialismen. IRA lyckades emellertid inte göra ett väpnat ingripande i den första periodens strider och detta resulterade i nya tvister inom rörelsen. Dessa tvister ökade de redan existerande meningsskiljaktigheterna om orsakerna till nederlaget 1956-62, som delat

organisationen sedan 1965. Resultatet blev en splittring av IRA (och av Sinn Fein, som uttrycker den republikanska strömningen på det politiska planet). De så kallade "Officials" (vars organ är *United Irishman*) ifrågasätter den traditionella inriktningen, utvecklas mot en global politisk strategi centrerad kring socialismen och försöker placera den militära aktiviteten inom ramen av ett mångsidigt politiskt handlande. Den ifrågasätter den annars heliga principen att bojkotta val. Det verkar också som om denna riktning inom IRA lägger mycket större vikt vid katolikernas organisering i de befriade områdena än vid gerillaaktioner och annat väpnat motstånd.

"Provisionals" (vars organ är *An Phoblacht*) representerar närmast IRA:s gamla tradition. Därför går den väpnade kampen mot britterna, enligt deras uppfattning, före all annan aktivitet. De visar sig mera offensiva och aktiva i det väpnade motståndet och tycks därför få större anslutning från ungdomen. Deras politiska inriktning verkar däremot vara mindre socialistisk än "Officials". De anklagar för övrigt de senare med viss envishet för att stå under "kommunistiskt" (dvs marxistiskt) inflytande, vilket somliga tolkar som ett uttryck för antikommunism och andra som ett ifrågasättande av "Officials" aktiviteter, som förefaller dem vara mer eller mindre reformistiska.

Vid sidan av dessa två massriktningar, som obestriddligen just nu leder det militära motståndet mot den brittiska närvaron i Ulster, finns det mindre grupper som "Saor Eire" (fritt Irland), en socialistisk och väpnad republikansk bildning som har genomfört en rad väpnade expropriationer av irländska banker för att samla kapital till militanternas beväpning i norr. Ett avsnitt ur deras manifest visar på ett mycket riktigt sätt hur man bör bedöma de nuvarande rörelserna: "Det är inte antalet sidor av Marx man har förstått som gör någon till revolutionär, utan det som räknas är förmågan att förbereda sig för revolutionen, att delta i den och att genomföra den". Detta innebär att man inte kan göra någon slutgiltig bedömning av den ena eller andra IRA-fraktionens sociala inriktning på grundval av proklamationer, ofullständiga ställningstaganden eller enstaka aktioner. Det är organisationens totala praktik som under kampens gång kommer att visa vilken linje som är den revolutionära marxismens. Vår uppgift är naturligtvis att stödja alla de som med vapen i hand kämpar mot den brittiska imperialismen.

Den irländska revolutionen har bara börjat

Ungefär tjugotusen brittiska soldater avpatrullerar nu Ulster utan att kunna behärska det irländska motståndet. Ockupationsstyrkorna uppför sig med samma traditionella barbari som utmärkte "B-specials" och den koloniala polisen i augusti 1969. Över åttatusen flyktingar har lämnat landet. Det brittiska stödet till "orangisterna" (ultrakolonialistiska protestanter) har uppenbarligen underblåst en religiös fanatism, som tar sig uttryck i att hela bostadskvarter bränns ned.

Långt ifrån att försvaga motståndet, ingjöt tvärtom de godtyckliga och obegränsade avskedanden – som gjordes på grundval av en typisk kolonial lag från 1922 – nytt blod i den republikanska rörelsen. Bland de hundratals arresteringar som nyligen bekräftats, tycks relativt få militanter från IRA:s två fraktioner återfinnas. I gengäld finner man där åtskilliga syndikalister, socialister och medborgarrättsmilitanter som omöjligt kan förväxlas med "beväpnade terrorister". På så sätt avslöjar repressionen ännu mer den brittiska närvarons och statsmaktens verkliga koloniala natur.

IRA själv – och detta gäller båda fraktionerna – är mäktigare än någonsin. För första gången i Irlands revolutionära historia sedan 20-talet rör de sig bland de förtryckta massorna i norr som den berömda fisken i vattnet. Därför framstår den massiva interneringen och den organiserade

terrorn som ineffektiva, i motsats till vad som tidigare var fallet. Den våldsamma reaktionen i Nordirland, som överraskade den konservativa regeringen, bevisar detta. Å andra sidan är det otänkbart att de irländska massorna i söder länge till kommer att åse sina nordirländska bröders kamp med armarna i kors, eller att de fortsätter att tolerera sina ledares brottsliga samarbete med Londonregeringen. Dessutom: i samma utsträckning som katolikernas kamp i Ulster ifrågasätter Polisstaten i norr och dess koloniala struktur, underminerar den samtidigt den Irländska Republikens grundvalar, vars sociala, ekonomiska och politiska struktur bestäms av det ruttna Fördraget från 1920. Att förstöra jämvikten i norr innebär att skaka tvillingregimen i söder: den irländska revolutionen har bara börjat!

**SOLIDARITET MED IRLANDS FOLK MOT DEN BRITTISKA IMPERIALISMEN!
SJÄLVBESTÄMMANDERÄTT ÅT IRLAND!
SEGER ÅT I.R.A.!**